

[Erik Eriksen.]

ikke kan fordrage rygter, så måske tjener jeg endda et fælles ideal ved at få dette rygte undersøgt! Men når jeg altså mod sædvanen viderebringer et rygte, er det desuden i relation til mine udtalelser om og definition af begrebet ansvarsbevidsthed og den i visse kredse rådende opfattelse af lovgivernes moral. Jeg anmoder ikke den højtærede minister om et dementi, men kun om hans mening med udtalelsen om de videre perspektiver, idet jeg rent ud sagt anser det for utænkeligt, at et parti, der er modstander af hele Atlantpolitikken, kan gå ind i en regering, der står som garant for denne politik.

Jeg har altså bemærket mig regeringens karakteristik af oppositionen og dens egen bedømmelse af dens styrke; men jeg savner en bedømmelse af den fremtidige økonomiske udvikling, og med hensyn hertil vil jeg gerne sige, at det sidst vedtagne forlig — her ser jeg bort fra det principielle i indholdet, som vi tidligere har givet udtryk for vort syn på — vil vise sig utilstrækkeligt overfor udviklingen. Fra forskellig side indenfor erhvervslivet er det stempet som hastværksarbejde i sit saglige indhold.

Jeg forstår derfor godt de erhvervsrepræsentanter, som føler, at afstanden mellem regeringen og dens hjælpere på den ene side og det erhvervsliv, der skal skaffe beskæftigelse og valuta, på den anden side er voksende. Det har jo altid været socialdemokratiets Akilleshæl, og det ligger vel i hele grundlaget for partiets politik, at det mangler kontakt med det praktiske liv.

Er der således grund til at kritisere forliget, må det imidlertid også siges, at dele af det under andre omstændigheder ville have været et muligt udgangspunkt for forhandlinger om en endelig afslutning af valutakrisen. Men her som i andre forhold gælder det, at en snæver teoretisk, økonomisk betragtning ikke er tilstrækkelig; det er også nødvendigt at anlægge en politisk vurdering. Vi må hæfte os ved den kendsgerning, at der ikke foreligger ydre årsager til den nuværende valutakrise; den er i alt væsentligt begrundet i den politik, der føres her i landet.

Socialdemokratiet, og nu sidst den højtærede statsminister, taler meget om refor-

mer. Også jeg er tilhænger af reformer på en række områder, men efter min mening er det mindre vigtigt at tale meget om ønskelige reformer, end det er i handling at skabe grundlaget for deres gennemførelse. Den forrige regering nåede langt i retning af at skabe grundlag for nye reformer. Den nuværende regering har med sin økonomiske politik fået dette grundlag til at smuldre og nødvendiggjort en længere reformpause.

Vi er fra vor side overbevist om, at havde vi støttet denne regering i sidste omgang, ville vi have risikeret, at den endnu en gang administrativt ville bringe landet ud i økonomiske vanskeligheder, og vi har ikke ønsket at række hånden til det. Vi tror ikke på bærekraften i det grundlag, hvorpå dansk erhvervsliv i dag arbejder. Derfor har vi åbent sagt, at vi ønsker, at der sker en sanering efter 1½ års socialdemokratisk styre, at tilliden til fremtiden får lov til at vende tilbage i vort økonomiske liv, at opsparingen får de betingelser, som er nødvendige for nye fremskridt, at liberaliseringen kan fortsætte til gavn for forbrugere og konkurrenceevne, og at der hermed skabes reelle muligheder for en stabil beskæftigelse — også når de store årgange af unge melder sig på arbejdsmarkedet.

Disse synspunkter, som har dikteret vor holdning, har man kaldt for taktik. Hertil må jeg sige, at denne opfattelse er forkert. Lad mig føje til, at jeg har indtryk af, at venstre og det konservative folkeparti her ser ganske ens på udviklingen. Vi har naturligvis nøje overvejet spørgsmålene omkring valutakrisen. Det var vor bedste overbevisning, vi gav udtryk for, når vi sagde, at landet for tiden ikke havde råd til en socialdemokratisk regering og en socialdemokratisk politik. De reformer, befolkningen med rette ønsker, kan ikke gennemføres under en permanent krise; de kræver en bæredygtig økonomi, om de skulle kunne gennemføres. Det var ud fra denne indstilling, vi søgte, om vi kunne få tilslutning til et regeringsskifte. Det er ikke et spørgsmål om taktik; det er ganske enkelt et spørgsmål om, hvem der skal administrere og tilrettelægge lovgivningen i dette land.

Jeg skal ikke gøre mig til dommer i min egen eller oppositionens sag, men vi har så stor tillid til, at vor vurdering har betyde-